

povest o obrnutoj crkvi (III)

slaven radovanović

Arnold Lejdel je znao za jednu staru vezu u Dablinu — trgovca H-a, tako je označen od strane Velikog minhenskog centra-sedište u Dalbinu. Veza je uspostavljena još za onih vremena kada su svi poslovi išli glatko između minhenskog centra i velikih ostrvskih novčanih prekoceanskih fondova, koji su, opet svojevremeno, upućeni u kase nekih prekomorskih kompanija sa sedištem u Londonu. Kasnije je došlo do finansijskog razdvajanja kapitala između Minhena i dabilinskog sedišta.

Lejdel se seti da je, radeći na prikupljanju hermetičkih informacija o istoriji Srednjeg Stuba Evrope, dolazio u dodir sa ljudima iz dabilinskog sedišta. Sada bi mogao, kod veze H-a, da sazna nešto o poslednjim krvavim događajima u frajburškoj vili. U svakom slučaju, sa Džoelom Mekollinsom (jednim od vodećih ljudi iz dabilinskog sedišta), imao je zajedničkih pogleda na globalno stanje Vaslone, koja je, do sada, bila u znaku Ribe, i kojoj je predstoјalo pomeranje u Vodoliju. Iste poglede su imali i po pitanju kanalisanja blonergija u čoveku. Nosio se mislu da zatraži od Džoela da se ovaj raspita o kontesi i njenoj prati, provali i razlogu tog čina.

Javio se Džoelovom sekretaru, koji mu zakaza sastanak, preko veze H-ove, sa Mekollinsom za nedelju dana. Sekretarevo lice se zaledi onog momenta kada Arnold odabi da da svoju adresu, rekavši da će se pojavit tačno za nedelju dana u ovom trgovackom delu Dabline. Veza je za nedelju dana, izostala. Rekli su mu da je Mekollins otpotovao zbog hitnih plimutskih poslova. Plimut? Od tolikih izgovora — putovanja u Plimut je delovalo zaista neubedljivo. U povratku, zateče ga duboka noć. Valjalo je prepešačiti dobar deo puta do Ulice Fuks. U nekoliko navrata Izbegao je noćnu strazu Dabline. Imao je toliko novaca kod sebe da kočija nije dolazila u obzir. Pred mrklinom bedne četvrti prepusti se mislima o tome kako je tražeći H-ovu vezu ipak pogrešio. Naglo začu par ubrzanih koraka po pločniku, negde u mraku,iza svojih leđa. Neko ga je pratilo. Prvi ugao iskoristil i uđe u tamnu senku zida. Na suprotnoj strani pločnika dve ljudske senke zao-stadoše, kao zvunjeno, i onda se strovaliće u noć. Arnold zavuče ruku ispod mantila i popravi kundak revolvera Izvukavši ga dopola iz po-jasa. Oseti znoj svuda po telu. Oluj mu zahvati mozak, krv mu je tukla kroz čeone damare. »To sa H-om bila je nedopustiva greška« — — beše misao koja je strujala kroz nj. »Sigurno se nešto desilo u samom minhenskom centru.« Setio se nekih poslova u koje je ulazio, svojevremeno, sa debelom Gertrudom Renhart; munjevit je povezao njenu smrt, to kako su joj oči izvađene, s prethodnom mislju o poslo-vima — i obli ga hladan znoj.

Pred ulazom u kuću oklevao je nekoliko trenutaka. Setio se da je pri prvom povratku iz trgovacke četvrti slabo obraćao pažnju na to ko ide iza njega — i bio je dan. »Možda su sada došli prečicom do kuće, ušli unutra, i čekaju me?« Potom lagano uđe nekoliko koraka. Napregnuto je osluškivao, zagledan gore, u potpuni mrak. Samo hladna, grobna tečina i mrkla pomrčina zjapile su s vrha stepeništa na njega. Izvuče revolver iz pojasu, zagledan u mračan vrh stepeništa. Lagano krenu naviše, osećajući kako mu se dlan znoji u dodiru s teškim kundakom. Zastajao je posle svakog koraka, naprezo i zaustavljao dah ne bi li osetio još nečije prisustvo. Stigavši pred tavanska vrata, postede mu Jasno: III nikoga nema u mraku kućerine, III ga čekaju na poslednjem mestu, iza vrata u samom potkoviju. Lejdel se prisloni o dovratak i ritnu nogom vrata, koja nisu imala bravu. Vrata zaškriptaše i ispuštiše zvuk usled udara o unutrašnji zid, zatim se umiriše. Zavlada muk. Dugo je stajao kraj vrata u tami, zaustavljenog daha, napregnut kao nikada u životu. Osećao je mučninu u sto-maku, kao da je neko zabadao oštrom želudac vrteći tam i ovamo, bol je nestajao i odmah se pojavljivao. Šaka kojom je držao revolver obilno se znojila, a bol u desnom ramenu se pojačavao. Učinio mu se da čuje šumove unutra. Oslušnu: bili su to pacovi, rovarili su negde u kršu tavanu. Tamo gde ima njih nemaju ljudi, gadne životinja su ti negde, ali nevidljive ispod zemlje — i on zakorači slobodno unutra. Upalivši fitilj u lampu, obazre se oko sebe. Gledari, dugih repova, sjuriše se pri pojavi svetlosti i čoveka kroz rupe u zidovima. Stade pored ko-mada ogledala i poče samome sebi da se smeši. Osmeh mu je lebedeo oko tankih usana, kvarila ga je prskotina na staklu, koja se dužno protezala. On raširli usne i steže krupne, bele zube zdravih desni, punih krvlji. Posmatrao je svoje široko lice, pomalo ugnut koren nosa, oči i bellčasti trag ožiljka po jagodici levog obraza. U očima je video nešto zbog čega se nezadovoljno okreće i, sagnuvši se, izvuče ispod le-žaja kožni kofer. Umorno je skladio odelo sa sebe, potom ga je pažljivo spakovao u kofer. Cela ta radnja činila mu se smešnom, ponlžava ga je. Ponovo je obukao staro odelo, koje kao da je bilo za dva broja veće, visilo je na njemu, tanko i izbledelo. Arnold je bio krupan, koščat čovek, glomaznih ramena i dugih ruku, ali odelo u kojem je obavljao rituale polako se tanjilo, u njemu mu je, za hladnih noći, bivalo hladno. Košula i pantalone od srljske jute (nekada jarkozeleni) sada su visili na njemu izbledeli. Bolovi u želudcu nisu prestajali i on pri-stavi čajnik, i posegnu za onim koferom u kojem je bilo čaja, nešto hleba i municije.

Dok se savlja — bol mu se sjuri u kost, iza desnog uha. On zaječa i zatetura se od bola, ali novi, i žeći nego ikada, sjuri mu se u želudac — on se presavl i stropošta na ležaj. »Napravili su moju glinenu lutku i sada je probadeju — kaza poluglasno samome sebi, njegove reči šupljije odzvoliše po tavanu. Od bolova koji su nadolazili, kao stihlja, zurlo je unezvereno u grede potkoviju. Bio je siguran, kao nikada do tada, da mu život visi o koncu, upinjao se da što pre dođe u duhovnu ravnotežu, nije htio da veruje da su ga tako brzo pro-našli, bez obzira na moguću H-ovu dostavu.

U prvo vreme čudio se samome sebi: razmišljao je o prošlosti, o onom delu života za koji je bio ubedjen da mu je bio najteži, onda kada je morao da bude pored brata, koji je svojim životom srlja u politiku, baveći se novim i rušenjem. Arnold se smatralo odgovornim za ono što je činio Knes, ne zato što je ovaj bio mlađi, a i zbog toga, više je to bila griza savesti jer ga je on izvukao sa berlinske pol-tehnike i uvukao u ono čime se bavio. Bilo je to u Hombahu za vreme velikog republikansko-demokratskog zaborava: bio je tamo jer su ti govnari uvukli Knesa u akciju. Sebi je olakšavao vreme bivajući skoro svaki dan sa Hanom-Elze Krušte u društvu. Ona je došla u te predele na odmor i odsela je u hotelu »Rajna.« Od te daljne rođake jednog bavarskog vicerenzula, Arnold je dobijao informacije iz prve ruke o svemu i svačemu, a najviše o onome zbog čega je Knes toliko balio. Bratu nije govorio šta sve zna, bojeći se njegovu mlađane sujetu, uz to zadoljene politikanstvom i rajem koji treba iz tog da prolstekne, ali je zato vrlo pažljivo, i odmerenim rečima, davao savete koje je, zat-čudo, Knes tada prlhavato i cenio. Arnold je drhturo nad njim — znao je tako dobro da skrivene matore i podle keče guraju mlade ljudi čuvajući svoje debele guzice. Kad svojom krvlju idealisti obave posao, i završe kao topovsko meso, onda oni dolaze (samo su im novà lica) i sve je po starom: slobodu ponovo treba izboriti, jednakosti i hleba ponavljati. (Ipak, nije mogao da spreči njegovu pogibiju — Knes je prosto srlja da postane žrtva.) Eize je tako izgledala, vodila i razmišljala o životu da je čovek zbog nje mogao i da ubija. To joj je priz-nao, ona se smejava. Ne treba da ubija, odgovorila je, dovoljno je da voli. Muž joj je bio neko važno bankarsko lice u Frankfurtu, stalno je bio na putu. Sve oko Julske revolucije je propadal širom nemačkih država. Nemačka nije mogla nikako da se ujedini, ali su zato policije blivšeg Rajnskog saveza delovali više neko ulgrano. Sve to trčkaranje oko Knesa, i stalna bekstva, toliko su ga zamorili, osim toga uhvatio je sebe u razmišljanju koliko vremena je propustio u ličnom radu. Tih dana pokušao je da u Elzi nađe sagovornika za tu temu. Nije mnogo verovala u to njegovo, iz jednostavnog razloga što je uvek bila spremna da vodi ljubav sa onim čovekom prema kome je nešto osećala. To da bi je neki Arnold, s grbom na leđima i bez jednog oka, zaveo i prislio da legne s njime u krevet — bilo joj je smešno, i ličilo joj je na masnu priču nekog večitog pubertetije, ali je znala nešto na tu temu što je jako zainteresovalo Arnolda Lejdela. U svim razgovorima s bli-žim saradnicima o rušenju teurgije iznutra, o tome da se u nju uvlače lica s ciljem da je polako razore iznutra — niko nije ozbiljno verovao; jer bi sve to podrazumevalo paralelno hermetičko podzemlje u Evropi bez ikakve veze s ovim postojećim, tajnost tog podzemlja bi bilo zai-sta teško održati.

Hana-Elze ga je upoznala s jednim čovekom vrlo škrtog govora, u čije je ime posumnjao čim ga je čuo, imao je lice na kome se ogledala teška i mučna sudbina. Od tega čoveka je čuo detalje propasti amsterdamske »Nove Zore.« Arnold je još odavno znao za sudbinu tog hermetičkog društva, koje je isključivo radilo na usavršavanju evolutivne staze preko pentagrama. A. N. Z-e se nekako naglo rastula, no detalji iz priče tog Bavarsca (verovatno je pripadao redu illuminata), bili su tako ubedljivi i govorili su značajne stvari. Ako je mesečima i godinama sumnjao u ovu priču — ovo na tavani s njim, i ono što je video (putem vizije kroz magijski vrtlog) u frajburškoj vili: nateraše ga da sasvim poveruje u sve to, i da naglo od iznenadenja ustane s ležaja.

Bolovi behu uminuli. Kako se nisu obnovili, shvatio je: sada je nastala, tamo kod njih, operacija kad se prinose krvne žrtve. Znali su tačno gde mu je flizlico telo, sve uslove u kojima se nalazi, psiholiko stanje, obim i način na koji vrši svoje rituale! Prvo što je učinio bilo je da se presvuči u drugu ritualnu odeću — sav u crveno, sefirot Geburah, najjača obrana s crvenim koncem oko sebe i ležaja, sve u krug koji je zahvatao više od polovine tavana. Zatim se svom žestinom bacil na tavanski starež. Stao je da gura nogama i rukama, obvilen oblakom prašine, svu tu gomilu rashodovanu drvenariju, pleha, polupanog suđa na vrata potkrovija. Pade mu misao, vrela kao usijano gvožđe, da oni mogu odvojiti napadi »Iz astrala i flizlickog sveta u isto vreme, moj Arnolde, mogu ti psi da krenu na tebe!« — mrmlijao je samome sebi u bradu, obiliven znojem koji se silvao niz čelo. Pri tom guranju otpada zakačilo ga je po butini komad daske, imala je ogroman ekser u vrhu. Pridje komadu ogledala. Zaprepastilo ga je požutelo lice koje je ugledao u njemu. Uđe u crveni krug konca, rešen da na svaki način izvrši duhovnu ravnotežu. Stade polako da primiče zardal špic zenici oka, usredređujući psiholiku snagu da, u isto vreme, posmatra vrh kako se polako približava oku sa zardalim vrhom eksera i da isto to kretanje eksera ka zenici vidli i u ogledalu. Za momenat, kao da beše siguran da će uspeti u uspostavljanju ravnoteže — ali oseti jak zvučni i vazdušni udar u ušima. Celi tavan, tako naglo i iznenada, posta krhka lađa u olujii. Jedan ugao tavanu stade da propada naniže! Potom se naglo ispravi, a onaj deo oko vrata stade da se kruni i ljujila. »Đavolski urađeno! Sigurno s ljudskom krvilju!« — zaurla Arnold Lejdel i bacil se na ležaj s knjigama. S dnu gomile izvuče jednu svu požutelu. U njegovim drtavim prstima starli listovi se ospahaju, iz poveza su ispadali konci, imala je velike zrnaste fleke, podsećala je na ljudsku kožu zahvaćenu leprom, zaudarala je na vlagu. »Ti si kao lice nevinе devojke!« — uputi tu misao knjizi, kao a u rukama drži živog stvora. »Templari L Red Ružnog Krsta« beše naslov te stare knjige. Negde pri njenom kraju pronađe međunaselov: »Jakovljeve Lestve.« Beše to malo poglavljje knjige, svega nekoliko stranica, ali je sadržavalo svu esenciju orijentalne magije, njenih ključeva i moći. Ideja i njena materijalizacija u primeni putem operativne energije astralnog plana — bile su tako dobro razradene. Arnold je znao raspored svakog aramejskog sloja ispisanih u njemu, ali ništa nije prepustao slučaju — ponovo je sve to pročitao. Pročitavši sve to postade smršeniji. Ustade i uze četiri bele sveće, pa ih postavlja na pravilnom razmaku iznad glave i pod nogama. Po kosoj dijagonali jednu sveću iznad glave i ispod nogu izdiže na komadima cigle, potom sve četiri sveće okruži još jednim manjim krugom crvenog konca. Dobivši tako najprostiju materijalnu predstavu ravnoteže u kosmosu (svih snaga koji vladaju u njemu), Arnold uđe u sredinu kruga i četvorougla s Paracelzusovim mačem i Zasudom Zlatnog Princa.

Arnold je smatran jednim od najboljih upućenika u magijsku transformaciju širom srednje Evrope, u onoj sigurno koja je sebe provala: Savezom Nemačkih Država. Bilo je pokušaja da se to znanje njegovo ospori time što je dovođeno u vezu sa Arnoldovim jednostavnim prenošenjem iskustva iz Knjige Bahira, kabalističkog spisa nastalog oko 1180. negde u Južnoj Francuskoj od nepoznatog autora. Hugo-Hugo je prednjačio u takvom mišljenju, ali svi su, i oni koji su se smatrati njegovim prijateljem, dobro znali ko je Hugo-Hugo. Bahir je donosio znanje o Drugom Danu, kada su andeli priznali (ono što je Satana odbio) da nisu učestovali u stvaranju celog Prvog Dana, kada su stvorene četiri strane Vasiljene. U 109. odlokumu te knjige stoji o Satani, koji se severa otvara vrata principu zla, ali koji leži i u samom Bogu, inače ne bi ni postojao. Mnogi kabalisti su principom zla u samome Bogu opravdavali velika Jevrejska progonstva.

Pose operacije, koja se sastojala u aktiviranju moći Geburaha: veliki krug od crvenog konca je isjavao plameni zid, ogromno i daleko u vis — sve oko Lejdela kao da se istopilo, postojao je samo taj plamen valjak svuda oko njega. Znao je da će im se sile povratiti i sada će odlučiti: spremnost svake vrste, duhovna koncentracija, a možda najviše od svega — Instinkt!

Činilo se nerazumljivim ono što je počelo da radi — stao je da oslobada vrata od stareži koju je malopre gurnuo na njih, s ciljem da spreči bilo čiji ulaz. Pogled mu pade na sanduk s priborom za brijanje, učini mu se da je najbolje da stojiiza samih vrata. Onu dasku s ekserom podiže i stavlja pored brijača. »Tako,« pomisli, »meni će biti potrebna otvorena vrata, s tim stvarima iza njih.« Ne, nije bilo sumnje, dobro je osećao to, brijač i daska s ekserom će trebati u odbrani. Samo kakvo, pitao se, grozničavo razmišljajući o sledećem postupku pripreme za odbranu. Morao je, u isto vreme, da stvara odbranu svog tela i da održi uživljenu funkciju ogromnog plamenog valjka oko sebe, stvorenog pomoću Geburaha, pete grane na Drvetu Života. Zatim je podigao staru prašnjavu ogrtac s namerom da ga prebací preko komada stakla, koji je mogao da bude levak njihovog upada unutra. U tom trenutku izbi strahoviti cikuk, podsećao je na visok ton violinne — beše toliko jak da oseti kako mu prskaju bubne opne. Od bolova se svall na stug s ogrtaćem u šakama, nekako ga okači iznad onog stakla. Grčevito je stezao stub, dok se prodorni zvuk gubio, padajući nisko opstojavao je, svojom zvučnošću, negde pored njegovih stopala. »Imaćeš, kurvo, rat kad ga želiš! Ti i twoja kopilad, kojoj će razbacati koske čim izadem odavde, iz ove proklete dabilinske rupe!« — procedi Arnold kroz zube, pa se bacil na krevet i zapali sve četiri sveće oko kreveta, potom plin na kojem izbi modar plamen. Zatim leže na krevetu, upinjući se da se što bolje opusti uz pomoć vežbe disanja.

Bilo je uveren da su pretpostavili, s obzirom na to da su bili upoznati s oblimom njegovog znanja, da će on isturiti »Jakovljeve Lestve« i da moraju savladavati u visinama. Po onom zvuku, i po težini njegove magijske vibracije, znao je da prilaze s novim i brojnijim snagama. I bili su tu blizu, đavolski brzo su prilazili, u to nije sumnjao. »Treba biti neuvhvatljiv za te kurvine sinove!« — razmišljao je, postavši duboko svestan svog sledećeg čina. Ostajalo mu je još samo to: da u bezmernim visinama otvara modra vrata astrala. Na svu njezino sreću, postupak u radu s vratima astrala znao je dobro, odlično, onako kako je to znao samo on, Arnold Lejdel.

Biti magus Vrha, imati stepen »Kraljevskog Luka« — značilo je poznavanje, do u krajnosti, magijske veštine. Množina znanja je, uprkos strogim hermetičkim zagrana, curila u Javnost, i do nje su dolazili novi, oni koji su tek počinjali. Tako je znanje prenosilo stolicima, one spore i suviše otkrivene stizale je Inkvizicija. Posedovati znanje Veštine Vrha uvek je podrazumevalo krajnja otkrića, ono što nije, do tada, zabeleženo u hermetičkoj literaturi. Istina, lanac Znanja je tokom Istorije bilo više puta kidan, i na samoj ivici nestanka, ali se uvek nalazio redak Izvor starog i zaboravljenog — i ponovo je sve počinjalo iz početka.

Arnold Lejdel je celu operaciju magijske transformacije (koju su mnogi poznavali) usavršavao jednom vrstom odbrane — preko tetic svoga Luka, u krajnjoj statičkoj poziciji, izbacivao je svoje astralno telo. Sve je bilo tako jednostavno: primenjivao je nužnost Inercije sopstvenog tela, ovaj zakon flizlickog sveta prenosio je, psihološkim uživljavanjem, u ovo osvojeno polje magije u transformaciji. Taj sami Vrh svoga Znanja Lejdel nigde nije beležio; usavršao ga je u onom vremenu sukoba sa Eternom.

Dakle, sve su mogli da pretpostave: magijsku transformaciju u odbrani (znanje u stepenu Kraljevskog Luka) — ali ono što je samo Arnold i kdb znao o svojoj Veštini, davao mu je uvek mogućnosti da im izmakne.

Podigao je još jedan valjak od crvenog plamena oko sebe, kreveta na kojem je ležao i oko one četiri upaljene sveće. Bio je u sredini dvostrukih valjaka, koji su se kovitili oko njega crvenom užarenom bojom; beše to znak, za njegovu svest na mentalnom planu, da je naboj Geburaha, kroz te užarene valjke, bio potpun i uspeo. Onda je podigao desnu ruku, stisnutih zuba u strahovitom naporu, kao da tom rukom treba da dohvati najudaljeniju zvezdu s neba. Prsti su se grčili u naporu, najzad kao da su mu nokti dodirnuli mekanu beličastu loptu. Onde ju je problo šakom, snažnim pokretom iz ramena u ležaćem položaju. Svetlost bela i gusta, kao testo u razlijanju, pokuljala je nadole ka njegovom licu. Kretala se kao i njegova šaka, a toliko je bila širilne. Šakom ju je, kao magnetom, dovukao do čela, potom ju je produžio nadole prema stopalima.

Pri tome je zamisljao: Iz ogromnih dalekih, užasno dalekih nebeskih prostranstava dovukao je iz beličaste lopte, probivši je prstima, bleštavo belu svetlost, gustu i sjajnu kao vrela smola. Izgledalo je kao da mu se zlepila za vrhove noktiju — vukao ju je sve do čela, potom je šakom dodirnuo čelo, vibrirajući formulu: Aaaaaaaa — teeeeeeh Šaka, kao sama od sebe, ukočeno i oduzeto je pada sive niže ka pleksusu — niže je osećao, lza nje je ostajao bježavljivi trag svetlosti. Zatim mu šaka ostaje u visini pleksusa, a svetlost, širine jednog pedlja, munjevitno nastavlja ka stopalima: spuštajući se u oblast sefirota Malkut. Iz dubine njegovog blića, glasom slične boje kao malopre, izade vibracija: Maaaaaal — kuuuuuut! Kroz njegovo telo beše provučeno svetlo kopije svetlosti, čiji izvor beše beskrajne

visoko. Pokretom desne šake, u visini ramena, preseče to svetlo kopije — i u njemu zabilista gnostičko-kabalistički krst. Položio je otvorene dlanove ispred grudi, vibirajući mantru: Leeee Ooooooo — laaaaaam Aaaaaaaa — meeen! Glavni deo — tehnika Srednjeg Stuba u Lejdelovoj mentalnoj svesti odigrala se munjevit i krajnje jasno: pet malih sunaca, širine desetak santimetara, svetelo je bleštavom bojom sunca. Bili su raspoređeni: iznad same glave, u telu duž kljčme i oko skočnih zglobova nogu. Bio je u stanju da munjevit, i od jednom, sagleda vrlo jasno tih pet sefirota Srednjeg Stuba. Bili su od velike važnosti i temelji Drveta Života. Potom se bacio, u mislima na mentalnom planu, u Izgradnju aure i njenog okultnog zaključavanja. Svuda, tanko i samom ivicom tela, kao po samoj pokožici, gorela je plavomodra boja upaljenog špiritusa — s leve strane spojia od levog uha pa sve do leve pete, a sa Izdisajem vazduha iz pluća dizala se modra svetlost spoljnog stranom desnog dela tela. Tako je Izgradio auru po levom i desnom stubu, ali valjalo ju je udvostručiti po Srednjem Stubu: njen položaj kretao se po sredini grudi i po leđima, duž kljčmene moždine. Njena Izgradnja bila bila je teška, jedna od najtežih okultnih veština; za mnoge operacije bila je dovoljna Kraljična skala boja, za auru po Srednjem Stubu Arnold je u ovoj operaciji koristio spektar od šesnaest boja. Trebalо je sve tačno, do u detalj, Izvizirati: osetiti, videti i čuti svaku boju; sve one imahu i svoje mirise i delovahu kao živi stvorovi, i najmanja greška u radu s njima bila bi kobna: ostao bi on u fizičkom telu, a oni su prišli toliko blizu da su razbijali zidove užarenih valjaka oko njega! U probijanju plamenih dvostrukih zidova su uspevali — jer je on sa dosta smanjenom koncentracijom održavao Geburah valjaka: beše se sav usredsredio, kao zvečarka, na Izgradnji svoje dvostrukе aure — u celoj operaciji Lejdelove magijske odbrane odlučivale su sekunde.

Naglo, Arnold Lejdel oseti čudesnu mirnoću u najosetljivijim tačkama fizičkog tela — znao je: kontakt sa astralom beše uspostavljen! Sa strane je besneo pritisak, koji je Izazivao vidljiva ugibanja sa spoljne strane o zidove onih užarenih valjaka.

Keter, sefirot iznad njegove gleve, boje bleska sunčeve svetlosti, stao je da se okreće oko svoje ose, kao dečja čigra, hiljade hiljada puta brže od nje! Eeeeeeee — heeeeeee — jeeeeeeeh! Ovo je bila najjača ezoterična mantra, a sefirot, njom prizvan, mobilisao je svu kosmičku aktivnost! Keter je brzo i snažno rotirao oko svoje ose, a budući da je bio na vrhu Srednjeg Stuba, njegova Jedinica stala je da ga okreće. Srednji Stub, kao neko svetlo kopije, stao je da se pretvara u osu u strahovitoj brzini! Cela nutrina, sa želucem, Arnolda Lejdele pokuljala je najviše. Kao da se savljaо u klupku — sve što je bilo duh Izvlačilo se iz njegovog telesnog, kao zmlja iz svoje košuljice — i on se odvojil, preko onog svetlog i belog traga svetlosti, neposredno u visini svog fizičkog tela — a potom sve više i više u vis; i još više; tamo ka onoj najudaljenijoj zvezdi odakle je svukao njen bell trag. Ebdeo je u visinama strahoptno daleko, ličeci samome sebi na kilcu penečnog zrna, koja je, na onoj beloj traci svetlosti što je zračila iz temena njegovog fizičkog tela, odazila strelovito u visine, samo u visine! Dok je dole, na tavanskom ležaju u mračnoj četvrti, ostalo malo, i sve manje, sparušeno telo, gomila kostiju i zemlje.

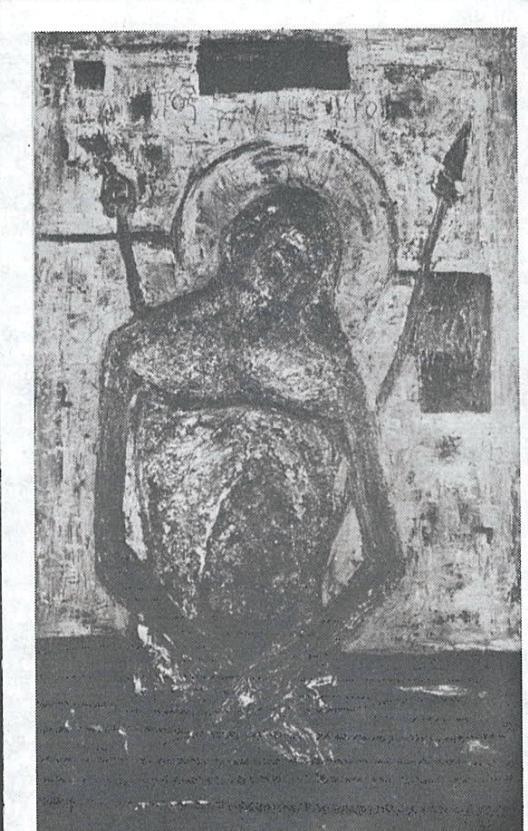
Oblast u koju je zapao, u ovom delu operacije, Arnold Lejdel — magija je nazivala i označavala šifrom: »Predeo Veštice«, a svetska prosto (u čaurama svog razuma) Imala je određenu sliku te hermetičke oznake: stare i ružne žene koje jašu metle ili jarca. Gorenje su lomače ispod onih koje je bio glas da znaju tu veštinsku jahanja — Vatikan nije uzimao u obzir sumanatu želju za slobodom čovekoboga, niti ičili san da se leti toliko daleko da Zemlja nestane ispod čoveka.

Preko Inercije, Izazvana mentalnom rotacijom Srednjeg Stuba — Lejdel je uleteo u astralni plan. Kraljevski Luk beše nedostignan, i barem za sada, tako je Izgoedalo, Arnold Lejdel je prvi deo dvoboja, s kontesom i njenim ljudilma, dobio.

(nastavak u sledećem broju)

m. romanović. pijeta

m. romanović. pijeta